Aventurile submarinului DOX

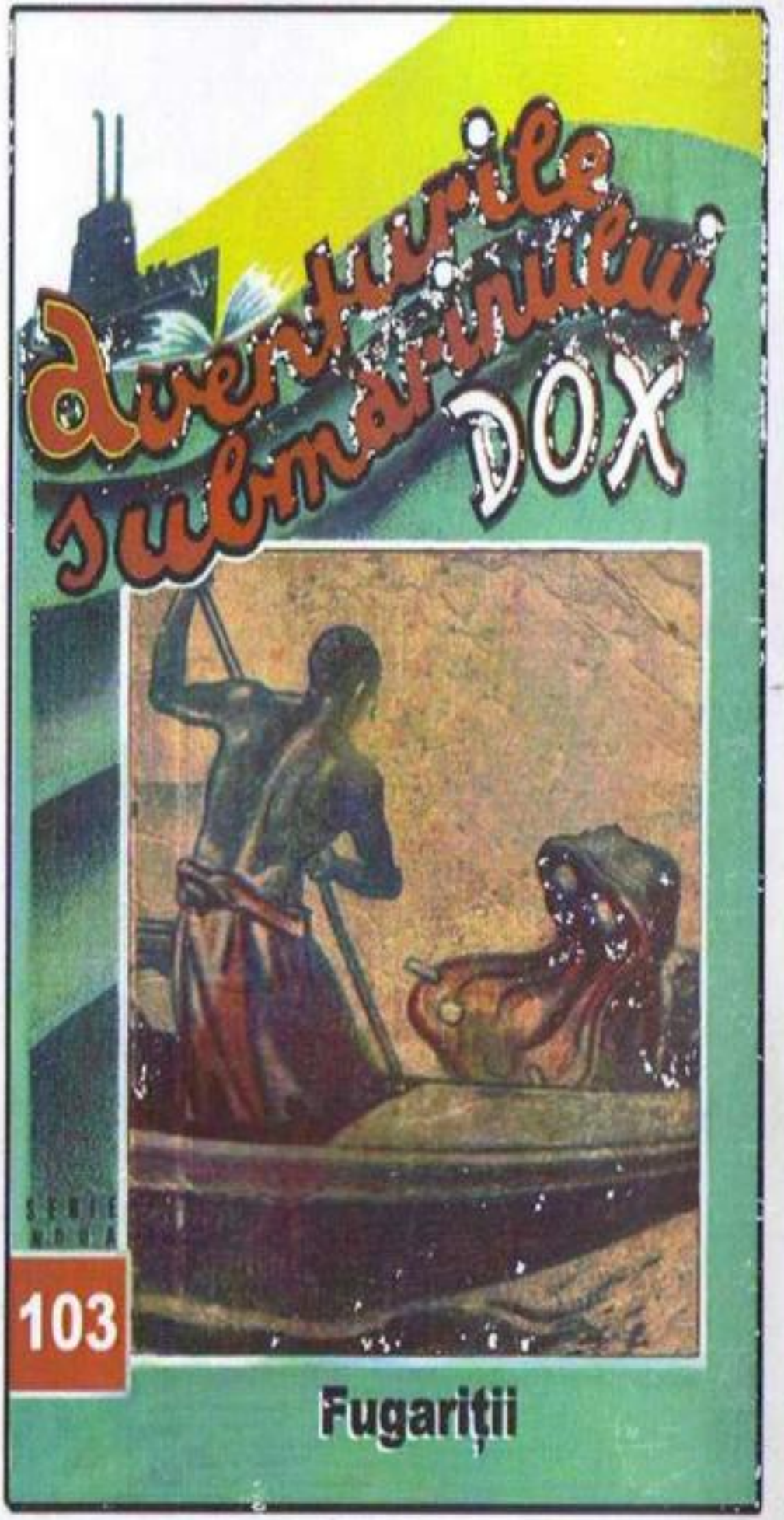

aventura continuă...

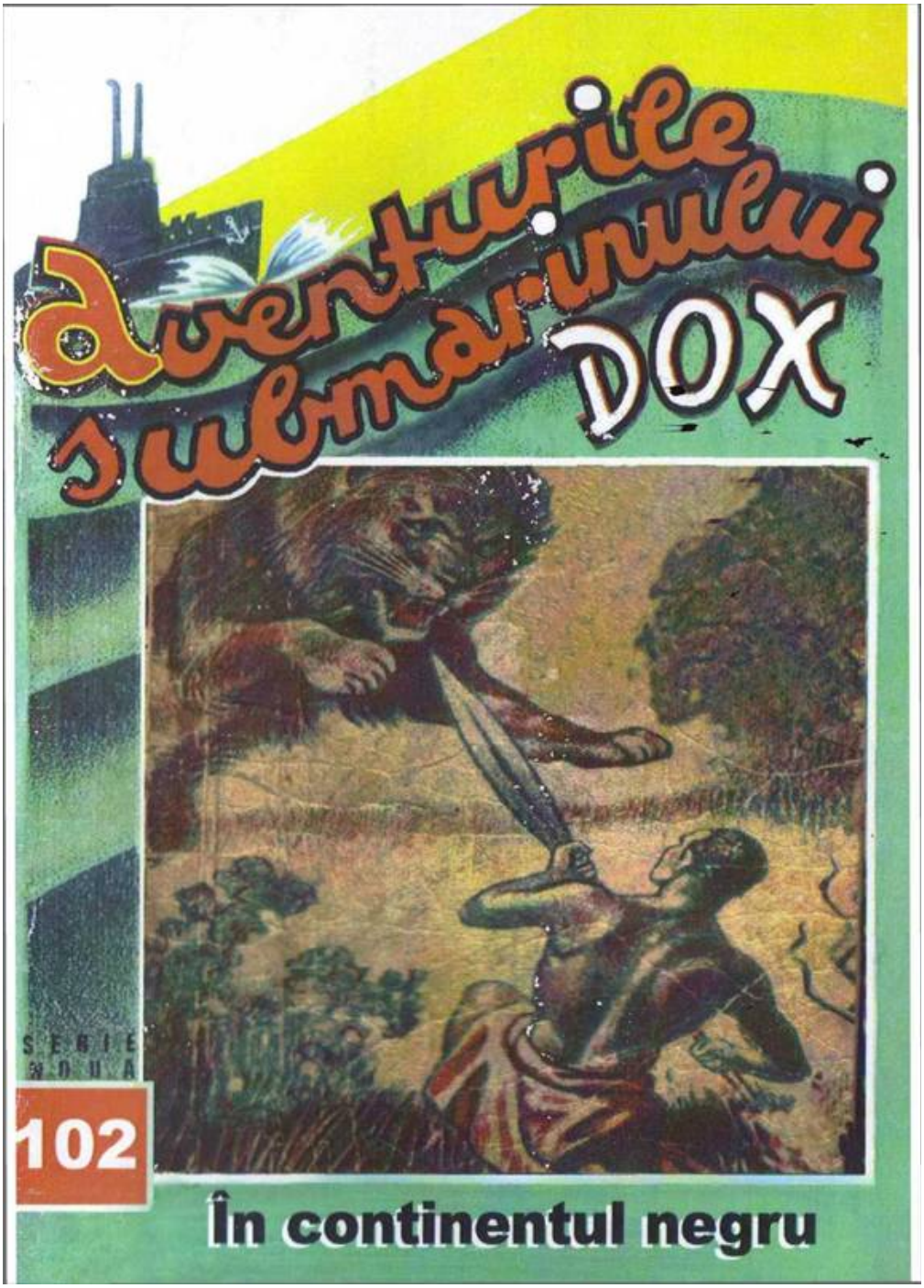
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
102
În continentul negru

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 102.

ÎN CONTINENTUL NEGRU.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SCRISOAREA GĂSITĂ ASUPRA MORTULUI.

DOCTORUL BERTRAM îşi reluă povestirea şi George îl asculta cu încordare:

— «Luându-ne rămas bun, strânserăm mâna lui Umpa, care, împreună cu supuşii săi, ne eliberase din captivitatea Belgienilor. În satul Pigmeilor ne odihnirăm peste noapte, apoi pornirăm la drum dea curmezişul ţinutului mlăştinos din vecinătatea fluviului Congo.

Zece zile merserăm astfel spre răsărit. Trecurăm pe lângă păduri nestrăbătute încă, apoi prin stepe întinse şi piticii care ne însoţiseră până aici se hotărâră să se întoarcă în satul lor.

După ce se făcură nevăzuţi ca nişte umbre în desişul pădurii seculare, ne trezirăm iarăşi singuri, numai cu credinciosul nostru Pongo.

După toate luptele cu partizanii răsculaţi ai vărului său, după întâmplările cu belgienii care tot ne mai căutau, câteva clipe de odihnă erau o adevărată binefacere.

Pe rubedeniile lui Pongo şi supravieţuitorii satului său îi adăpostirăm la un trib prieten. Căpetenia acestui trib era, fratele mamei lui Pongo şi deoarece n-avea copii, era lesne cu putinţă ca Mtoro, fratele credinciosului nostru camarad să devină mai târziu căpetenie.

Cu asta, se sfârşise misiunea lui Pongo, care-l aduse înapoi în patrie din America de Sud şi am fi putut părăsi continentul negru, ca să ne înapoiem în India.

Dar acum eram siliţi să străbatem Africa până la Oceanul Indian, pentru ca să găsim acolo – un vapor care să ne ducă la Bombay.

Din fericire Marian avea într-un buzunărel secret al cămăşii sale o scrisoare de credit la o bancă, peste care nu dăduseră soldaţii belgieni atunci când ne luaseră prizonieri.

Motivele pentru care ne urmăreau belgienii erau copilăreşti: numai pentru că veniserăm din Africa portugheză şi răpusesem două gorile. Acum însă se adăugă în asta rănirea gravă a trei ofiţeri belgieni. Chiar daca fuseserăm în legitimă apărare, nu ne-ar fi ajutat în nici un fel scuza aceasta dacă am mai fi fost prinşi.

Trebuia deci să părăsim cât mai curând primejdiosul ţinut, căci fiecare staţie, fiecare orăşel fără îndoială că şi fusese vestit telegrafic şi primise ordin să pornească vânătoarea împotriva noastră.

Era pe la amiază când ne părăsiră piticii. Făcurăm popas la marginea pădurii seculare şi în faţa noastră se întindea, cât cuprindeai cu ochii, o stepă acoperită cu iarbă înaltă,

întreruptă din loc în loc de tufişuri dese şi pădurici de mimoze.

Cu puţin înainte de a se fi despărţit de noi, Ifii izbutiseră să răpună cu săgeţile lor, o antilopă. Ne dăduseră şi nouă carne din belşug şi ne îndeletniceam cu pregătirea prânzului.

— Robert, zise prietenul meu, ne aflăm la vreo şase kilometri spre miazănoapte de Lupungu, ceea ce înseamnă că tot mai avem vreo cinci sute de kilometri până la lacul Tanganica. Simt aproape sigur că în Lupungu se află o staţiune a belgienilor, astfel că trebuie să fim cu ochii-n patru de-acum încolo.

— După cât mi-aduc aminte din hartă, nu vom da de vreo localitate mai mare până la lacul Tanganica – zisei eu – şi acum am putea ocoli puţin spre miazănoapte, ca să nu ne apropiem de Lupungu.

— Aşa e – răspunse Marian şi arătă spre şesul dinaintea noastră – vezi tu pădurea aceea de mimoze de colo? Dacă o ocolim suntem feriţi de a fi văzuţi din direcţia oraşului, căci după cât se pare, terenul în partea aceea duce la vale.

— Văd că acolo nu paste antilope – spusei eu – deşi iarba s-arată a fi destul de fragedă. N-o fi ăsta un semn de primejdie?

— Întrucât? Vrei să spui că or fi ascunşi oameni pe acolo? Păi atunci animalele s-ar purta cu totul altfel. Nu, eu cred cel mult că o fi vreun leu pe-aproape, dar o fi vânat până acum destul şi e sătul, astfel că ne va lăsa în pace să ne vedem de drum.

— Ai dreptate – încuviinţai – la lei mă şi gândeam. De oameni nu s-ar feri atât de mult antilopele. Ar fi neplăcut dacă ne-ar ataca silindu-ne să împuşcăm, căci detunăturile ar atrage luarea-aminte a oamenilor din apropierea oraşului.

— Dar până să vie ei noi ne-am şi făcut nevăzuţi, râse Marian. Văd însă că ai avut dreptate cu observaţia ta. Ia te uita la cele trei antilope de Senegal de colo, cum nu făcut de-odată un ocol mare şi au luat-o la goana. Cam îndărătul tufişului ăla mic din faţa noastră trebuie să fie leul. Dacă ne aţinem însă pe lângă păduricea de mimoze, pe care am pomenit-o adineauri, rămâne la cel puţin treizeci de metri de noi.

— Şi asta e de-ajuns, dacă o fi sătul – zisei eu – ce zici, pornim îndată după ce-om mânca?

— Da, pentru ca până diseară să fim cât mai departe de Lupungu.

— Uite că e gata şi friptura. Hai să ne grăbim, până să nu se trezească iar pofta leului pe lângă cară trebuie să trecem.

Terminarăm repede masa, turnarăm ceaiul de prisos în sticlele „Thermos”, ne încărcarăm raniţele în spinare, apoi

pornirăm spre stepă.

Pongo mergea înainte. N-avea decât un şorţ dinainte, ţinut de sortul de piele în care îşi înfipsese pistolul şi cuţitul de rechini. Renunţase la puşcă, în schimb avea o suliţă cat toate zilele.

După o jumătate de ceas ne aflam în apropierea păduricii de mimoze de care se fereau cu atâta grijă antilopele. Peste vreo cinci minute urma s-ajungem lângă tufişul îndărătul căruia presupunea Marian că se aciuise leul.

Prietenul meu spuse în şoaptă uriaşului negru:

— Pongo, trebuie să fim cu băgare de seamă. Nu se văd antilope pe aici, ceea ce mă face să cred că o fi stând vreun leu la pândă.

— Pongo va şti – răspunse uriaşul şi strânse mai tare suliţa în mână – Massers nu împuşcă atunci când vine Simba, Pongo răpune la el.

Aşa dar, se temea şi el că prin gloanţele noastre am putea atrage atenţia locuitorilor din orăşelul apropiat, care din cine ştie ce motive ar străbate stepa.

Pe de altă parte, trebuia să fi făcut înaintea noastră observaţia că vreo sălbăticiune se afla în păduricea de mimoze. Şi se părea că socotea şi dânsul că fiara se adăpostea în tufiş la treizeci de metri de păduricе, căci apuca de-a dreptul spre codru, ca să fie la cât mai mare distanţă de tufişul primejdios.

După vreo cinci minute ne aflam la aceeaşi înălţime cu acest tufiş.

Cum se şi cuvenea, ne îndreptarăm toată atenţiunea spre frunzişul verde pândind să vedem dacă nu se mişcă, lăsând trecerea fiarei.

Şi asta era cât p-aci să fie pierzania noastră, căci nu ţinurăm scamă de o tufă joasă, care îşi înălţa crenguţele la câţiva metri numai spre stânga noastră.

Când Pongo mai era numai la doi metri de tufa asta, răsună de-odată un răget scurt şi furios şi în clipa următoare un leu cât toate zilele se repezi dintr-o săritură asupra camaradului nostru.

Lucrul se petrecu atât de repede încât nici nu mai avurăm vreme să tragem pistoalele.

Pongo părea pierdut – dar uriaşul acesta avea însuşiri atât de minunate, încât chiar în împrejurarea aceasta găsi mijlocul de salvare.

Mai repede încă decât leul, el se lăsase pe genunchiul drept, întinse înainte piciorul stâng şi propti suliţa cu coada în pământ.

În clipa următoare leul uriaş se şi aplecă – dar Pongo îndreptase vârful ascuţit spre pieptul fiarei.

Cu un răcnet înfiorător dihania se înfipse în fierul ucigător, dar în acelaşi moment Pongo dădu drumul armei şi se aruncă în lături.

Şi făcu asta cu atâta repeziciune, încât ieşi imediat din raza labelor leului. Coada groasă a suliţei se cam îndoi sub greutatea uriaşă a trupului fiarei, dar vârful de fier şi dispăruse în coşul pieptului şi Pongo făcu în ultima clipă o mişcare atât de îndemânatecă încât nu se putea să nu fi găurit inima.

Leul nu mai avu puterea să se ridice după ce se prăbuşi cu o bufnitură la pământ. Se zvârcoli câteva minute, scormoni ţărâna şi sfărâmă crengile şi frunzişul care-i căzură sub labe, apoi se întinse lat, dându-şi ultima suflare.

— Simba şiret – zise Pongo şi se apropia de cadavru – el târât încoace când văzut pe noi vine. Pongo fost mai repede.

Spunând acestea, Pongo smulse vârful de fier al suliţei din trupul cu blana gălbuie, apoi privi spre tufişul îndărătul căruia îl bănuisem noi pe leu. Tresări şi zise încet:

— Simba omorât acolo oameni.

Porni grabnic spre tufiş şi noi îl urmarăm imediat. Văzui şi eu acum după ce recunoscuse Pongo atât de repede tragedia care se petrecuse acolo, îndărătul tufişului era înfiptă oblic în pământ o suliţă, pe care nenorocita victimă de sigur că o zvârlise zadarnic asupra leului.

Numai mulţumită nervilor noştri oţeliţi puturăm îndura privelişte a ce ni se oferi: un negru congolez fusese sfâşiat în bucăţi şi grozăvia trebuie să se fi întâmplat în ziua trecută, căci mai rămăsese doar foarte puţin din trupul nenorocitului.

Pe când noi priveam zguduiţi, Pongo începu să sape o groapă, cu ajutorul cuţitului.

Eu dădui o mână de ajutor camaradului nostru, în vreme ce Marian se uita cu luare-aminte la rămăşiţele pământeşti ale negrului. Deodată scoase o exclamaţie, se aplecă şi ridică şorţul zdrenţuit şi plin de sânge al celui sfâşiat.

Şi atunci văzui şi eu o bucată galbenă de piele, cam de mărimea unui portofel de-al nostru. Mânat de curiozitate mă apropiai de prietenul meu şi văzui că era vorba, într-adevăr, de o punguliţă, strânsă cu un şiret. Marian deznodă şiretul năclăit de sângele închegat şi deschisă punga.

— Ah, foarte bine! murmură el. Sângele n-a pătruns prin piele şi aici pare să fie o scrisoare pe care nenorocitul a vrut s-o expedieze în grabă. Poate că-l găsim pe trimiţător şi-i înapoiem scrisoarea, cu lămuririle trebuincioase.

După o clipă, urmă:

— Proastă afacere! Bietul negru o fi ştiut adresa unde să ducă scrisoarea. Ce zici, să desfacem plicul?

— E drept că nu prea e cinstit să deschizi o scrisoare străină – răspunsei eu – dar împrejurările de faţă ar scuza fapta. Dacă conţinutul e important, putem chibzui ce e de făcut – altminteri o expediem adresantului – cu lămuririle trebuincioase – daci vom putea afla cine e din cuprinsul ei.

Îngropărăm repede rămăşiţele pământeşti ale bietului Negru şi pe Când Pongo mai bătătorea pământul, eu şi cu Marian ne înapoiarăm la păduricea de mimoze.

II.
O CRIMA?

DUPĂ CE NE MAI ÎNCREDINŢARĂM ODATĂ că nu ne ameninţă nici o primejdie, ne aşezarăm la marginea păduricii de mimoze şi Marian desfăcu plicul, scoţând din el o foaie de hârtie acoperită cu un scris mărunt şi citi:

„Dragă frate!

Ţi-l trimit pe Soko, un negru congolez, pe care l-am îngrijit în cursul bolii grave de care a suferit şi care-mi este foarte recunoscător din pricina aceasta. Nădăjduiesc că peste două zile va fi la tine în Gandu. Dragă Herbert, trebuie să mă eliberezi. Ştii prea bine că nu-s deloc fricoasă, lucru ce l-am dovedit adesea aici în Africa, dar acum mi-e teamă! M-ai prevenit tu să nu mă duc la Lupungu, pe baza anunţului, dar ca totdeauna, te-am luat în râs. Şi la început se părea că am dreptate, căci într-adevăr totul corespundea cu ceea ce-mi răspunsese Arabul Omar ibn Fara, la oferta mea. Am găsit acolo o casă mare şi curată, o gospodină cu spoială de cultură, dar altminteri foarte de treabă şi doi copii cărora urma să le dau lecţii de franceză. Eram foarte bucuroasă că găsisem o slujbă atât de bună şi bine plătită. Dar acum mi-am dat seamă câtă dreptate aveai cu temerile tale. Herbert, în casa asta se petrec lucruri foarte ciudate. Adesea vin în cursul nopţii grupuri mari de oameni, care dispar încet şi cu băgare de seamă în grajdurile din fund şi uneori am auzit ţipete înăbuşite de durere dintr-acolo. De fiecare dată când veneau aceşti vizitatori nocturni uşa mea era încuiată pe dinafară, dar dimineaţa o găseam deschisă. Nu i-am văzut niciodată pe oamenii care veneau în taină, căci fereastra odăii mele dă la grădină. Dar am auzit paşi pe pământul bătătorit ai curţii, uneori gemete. În afară de asta zgomote, ca nişte lovituri puternice. Lucrurile acestea sunt cam misterioase, dar îmi spuneam că nu mă privesc pe mine. Acum, însă, sunt eu-însumi ameninţată din pricina lui Omar ibn Fara. În ultimul

timp se uita la mine cu priviri poftitoare şi de cinci nopţi încoace cineva – de sigur el – încearcă să pătrundă în odaia mea. Slavă Domnului că înşurubasem totdeauna încuietoarea aceea de siguranţă pe care mi-o dăduseşi tu, astfel că vizitatorul nocturn n-avea încotro şi trebuia să se îndepărteze. Am povestit lucrul doamnei Fara şi drept urmare s-a iscat o ceartă violentă între cei doi soţi. Şi acum ibn Fara mă priveşte cu ochi plini de ură. I-am spus deschis că vreau să plec, dar ei mi-a atras atenţia că există între noi un contract, datorită căruia sunt nevoită să rămân un an de zile în casa lui. Acum sunt ţinută ca o prizonieră. N-am voie să părăsesc locuinţa şi ori de câte ori mă plimb prin grădină, sunt însoţită de un servitor arab – Muluk – care mă păzeşte cu ochi de Argus. Pe doamna Fara n-am mai văzut-o de două zile şi mi-e teamă că soţul ei o ţine prizonieră. Şi încercările de pătrundere în camera mea, au devenit tot mai stăruitoare în ultimele nopţi. Herbert, vino-mi în ajutor şi liberează-mă! Mă tem grozav de arabul acesta. Aleargă cât mai repede la nefericita ta soră."

Marian împături scrisoarea şi mă privi.

— Atunci tot trebuie să mergem în noaptea asta la Lupungu – zisei eu – casa arabului o vom găsi lesne.

— Numai că eliberarea tinerel fete nu va fi prea uşoară – zise Marian – căci se pare că arabul dispune de mulţi servitori. Aş vrea să ştiu ce să-nsemneze gloatele acelea de oameni, care sunt duşi noaptea în grajduri.

În clipa aceea un gând îmi fulgeră prin minte:

— Mariane, te pomeneşti că arabul ăla s-o fi îndeletnicind cu negoţul de sclavi?

— Ai dreptate, Robert, se poate să fie aşa. Altminteri nu s-ar fi aşezat el în oraşul ăsta, în mijlocul uscatului. De obicei arabii locuiesc în oraşele de coastă, unde se îndeletnicesc cu negoţul.

— Atunci nu ne va fi deloc uşor – zisei eu – căci la o astfel de afacere are nevoie de multe ajutoare, care trebuie să-i fie credincioase. Şi mai mult ca sigur că va fi mituit şi pe poliţiştii negri ai oraşului, aşa că nu ne putem aştepta la nici un ajutor din spre partea asta.

— Da încuviinţă Marian şi cu poliţia aici nu trebuie să dăm ochi măcar, căci cu siguranţă că a şi fost înştiinţată cu privire la noi. Mă gândesc tocmai dacă să mergem întâi la Gandu, ca să-i dăm de veste lui Herbert acela, pe care cred că-l vom găsi lesne.

— Atunci pierdem fără folos, patru zile şi în vremea asta arabul poate şi omoare pe biata fată. Trebuie să-ncercăm s-o eliberăm în cursul nopţii.

— Uite că vine Pongo, să ne sfătuim cu el, căci se poate să cunoască oraşul.

Uriaşul ascultă în linişte cele spuse de Marian şi răspunse:

— Lupungu primejdios, poliţie rea. Nici pentru negri nu bun, Pongo merge cu Massers.

Cele spuse de Pongo erau interesante. De vreme ce camaradul nostru ştia că poliţia din Lupungu e rea şi că negrii nu o duc bine acolo, bănuielile noastre erau deci întemeiate. Fără îndoială că arabul făcea negoţ cu sclavi şi poliţia era cumpărată de el.

— Să ne retragem în păduricea de mimoze, propuse Marian. Mă tem să nu fim văzuţi, de locuitorii din orăşel care trec întâmplător pe aici.

— Da, dar în primul rând trebuie să ne îngrijim de cină – zisei eu – cred că acum e cel mai bun prilej pentru aceasta.

— De împuşcat n-avem voie – zise Marian. Trebuie să lăsăm pe seama lui Pongo să răpună vreo sălbătăciune cu suliţa negrului sfâşiat de leu.

— Pongo face! zise uriaşul şi se ridică. Massers merge în pădure.

Îşi însuşise suliţa mortului, deoarece a lui fusese frântă de leul doborât. Noi ne retraserăm în pădure, în vreme ce dânsul porni spre stepă.

Merse cât merse până ce îl văzurăm apropiindu-se pe furiş de o turma de antilope. Animalele sperioase priveau în jurul lor, bănuind vreo primejdie. Mai cu seamă cea din frunte, care se îndepărtase puţin de turmă iscodea bănuitor în juru-i..

De-odată Pongo dispăru. Se întinsese la pământ şi ascunzându-se în ierburile înalte, se târî spre sălbătăciune.

Se apropia astfel până la douăzeci de metri şi atunci animalul, bănuind pe deplin primejdia, înălţă capul, adulmecând aerul, apoi paşi încet spre ceată.

În clipa aceea Pongo se ridică brusc, făcu o mişcare fulgerătoare cu braţul şi suliţa grea nimeri antilopa, care se pregătea tocmai de fugă. Ea se prăbuşi grămadă, pe când celelalte o luară la goană.

— Minunat! exclamă Marian, cu însufleţire. Dar ce are Pongo? Văd că s-a aplecat iarăşi.

Pongo se întorsese şi privi îndărăt spre noi, ca să dispară apoi brusc în iarba înaltă. Trebuie să fi băgat de seamă ceva şi anume îndărătul nostru.

Alergarăm repede înapoi prin pădure şi privind spre stepă, văzurăm punctuleţe cure se apropiau încet.

— Oameni! zise Marian. Pongo e într-adevăr foarte băgător de seamă. Numai de n-ar trece prin păduricea asta!

— Sunt cei puţin treizeci de inşi – îmi dădui eu cu părerea după câtva timp, când puturăm deosebi mai bine făpturile. Par să aibă de gând să vină de-a dreptul încoace.

— Drace! Chiar aşa e! exclamă prietenul meu. Atunci trebuie să ieşim în stepă.

— Par să fie negri – zisei eu – numai să nu fie Askari dintre-ăia care ne caută. Asta ne-ar mai lipsi.

— Nu ştiu ce mă face să bănuiesc că oamenii aceia vor rămâne aici până se va înnopta – zise Marian – vezi tu că doi dintr-înşii poartă veştminte albe? Te pomeneşti că or fi arabi care aduc marfă nouă – adică negri – lui ibn Fara acela.

— Ah, tot ce se poate – încuviinţai eu – şi atunci fireşte că vor intra în oraş abia la noapte. Ar fi mai bine să ne retragem în stepă.

— Să-i lăsăm să vină mai aproape, ca să ne putem folosi de pădure drept acoperire – îşi dădu cu părerea Marian – acum ne-ar putea vedea dacă am străbate stepa. Din acest motiv s-a ascuns şi Pongo.

— Pongo aici – spuse uriaşul, care se apropiase pe nesimţite – Massers vine cu Pongo.

Privi încordat spre cei ce se apropiau şi adăugă îndată:

— Trebuie mai aşteptăm până oameni sunt mai aproape. Bărbaţi răi, prins sărmani negri.

Cu privirea lui ageră, văzuse fără îndoială, că o parte din cei ce soseau erau legaţi. Presupunerea lui Marian că era vorba de nişte oameni de-ai arabului din Lupungu, era deci îndreptăţită.

Privirăm şi noi convoiul ce se apropia şi în cele din urmă puturăm recunoaşte că vreo douăzeci de negri erau legaţi şi păziţi de opt consângeni de-ai lor, uriaşi şi de cei doi arabi.

Deoarece veneau de-a dreptul spre pădurice, era vădită intenţia lor de a rămâne aici până se va înnopta. Atunci îmi veni în gând leul şi spusei speriat:

— Mariane, dacă descoperă leul vor şti îndată că au fost oameni pe aici acum, de curând. Ce ne facem atunci?

— Drace! Asta e chiar foarte neplăcut! zise prietenul meu. Acum fireşte că e prea târziu să-l ascundem.

— Massers fie liniştiţi! interveni Pongo. Ascunzătoare bună în apropiere.

— Minunat! exclamă Marian. Dacă e aşa, să plecăm numaidecât, păduricea ne oferă destulă acoperire ca să nu fim descoperiţi.

După ce aruncarăm o ultimă privire asupra tristului convoi de sclavi, străbăturăm păduricea şi ieşirăm în stepă, pe partea cealaltă.

Pongo ne îndrumă spre locul unde răpusese înainte antilopa şi atunci văzurăm îndată că el găsise o ascunzătoare foarte bună. Erau câteva gropi în formă de tunel, pe care şi le săpaseră nişte porci mistreţi.

Intrarăm de-a-ndărătelea în trei din ele, în aşa fel că numai capetele ne rămâneau afară. Dacă ne ridicam puţin, puteam cuprinde cu privirea marginea păduricii de mimoze.

De-odată Pongo ieşi repede din groapa sa, se apropiă de antilopa răpusă şi o trase şi pe ea într-o groapă.

— Pongo frige când oameni răi pleacă – spuse el şi se strecură iar în ascunzătoare.

După vreo jumătate de ceas, camaradul nostru, care tocmai privise spre pădure, zise:

— Duşmani aici, caută pe noi, Massers.

Ridicarăm puţintei capetele şi privirăm şi noi spre pădure. Într-adevăr, patru negri şi unul din arabi se iviră acolo şi priveau cu băgare de seamă în jur. Cadavrul leului trebuie să-l fi făcut să-şi spună că prin apropiere erau oameni, căci animalul răpus era aproape cald încă.

În cele din urmă, însă, părură că au ajuns la încheierea că ucigaşii leului porniseră spre oraş, astfel că după câtva timp se făcură iar nevăzuţi în pădure.

Răsuflând uşuraţi, ne făcurăm semne din care şi Marian zise râzând:

— Cel mai nimerit lucru ar fi să dormim până diseară. Fireşte însă că unul din noi trebuie să stea de veghe, ca să nu fim luaţi prin surprindere.

— Bine – încuviinţai eu – ăsta e lucrul cel mai înţelept, căci la noapte nu cred s-avem prilej de dormit. Începe tu cu veghea, apoi voi sta eu de pază şi la urmă Pongo.

— Primesc – zise Marian – dar v-aş sfătui şi pe voi să ţineţi capul cât mai afund în groapă, căci se poate ca vreun leu să viziteze aceste ascunzători, căutând mistreţi.

— Drace! Şi asta se poate! Îţi voi urma sfatul, Mariane, dar vezi de fii şi tu cu băgare de seamă!

— Fireşte că vă voi păzi, dar să nădăjduim că vom fi cruţaţi de asemenea vizite neplăcute.

Abia rostise prietenul meu aceste cuvinte, că şi simţirăm cum se cutremură pământul şi în clipa următoare trecu în goană pe lângă noi o ceată mare de antilope.

— Atenţie, Massers! Ne preveni Pongo. Simba va veni.

Se putea să aibă dreptate, căci cu siguranţă că animalele fuseseră puse pe goană de ivirea unui leu. Din fericire gropile noastre erau destul de adânci şi strâmte pentru ca un leu să nu se poată strecura în ele.

Mă afundai cât mai adânc şi scosei pistolul, ceea ce nu-mi fu prea uşor, căci tunelul acela era atât de îngust încât nu-mi îngăduia să-mi mişc braţele în voie.

Abia mă aşezai cum trebuie, că nepoftitul musafir şi apăru. Era o leoaică de mărime neobişnuită.

Se opri locului la vreo cinci metri de noi şi se uită după antilopele ce-i scăpaseră. Apoi întoarse încet capul şi eu privii în ochii-i fioroşi.

Cu o repeziciune pe care n-aş fi bănuit-o, în clipa următoare şi fu înaintea gropii în care mă aflam. Pufăind întinse înăuntru labele-i cu gheare ascuţite şi fără voie mă ghemuit şi mai adânc, deşi eram destul de departe ca să nu mă poată înhăţa.

La un moment dat fiara îşi trase înapoi labele şi părea să chibzuiască ce are de făcut. Ţineam ţeava pistolului îndreptată spre ochiul el scânteietor, hotărât să trag, dacă va fi nevoie.

Dar se părea că leoaica îşi dăduse seamă că nu e nimic de făcut, sau poate că Marian, din nebăgare de seamă, scosese prea mult capul afară – căci de-odată fiara sări de-o parte, spre groapa în care se afla Marian.

Îngrijorat de soarta prietenului meu mă strecurai din bârlog mai în afară şi privii iscoditor în juru-mi. Îndrăzneala asta era cât p-aci s-o plătesc cu viaţa, căci dihania mă zări îndată şi pufăi spre mine atât de ameninţător încât îngheţai.

Nici azi n-aş putea spune cât de repede mă ghemui înapoi în fund. Atâta ştiu doar că laba fiarei îmi mai atinse pălăria. O clipă de-aş mai fi şovăit, se isprăvea cu mine.

Leoaica se lăsă jos în faţa bârlogului meu, în nădejdea, poate, că vom mai face vreo nechibzuinţă.

„Proastă afacere!” îmi zisei. Şi mai exista primejdia ca purtarea ciudată a fiarei să-i îndemne pe arabi să cerceteze gropile, după ce vor fi alungat sau răpus animalul.

La asta mă gândeam tocmai când duşmanul meu sări de-odată în sus, se-ntoarse, apoi porni în goană spre păduricea de mimoze.

Scosei iarăşi capul afară şi privii spre pădure. Lângă mine se iviră în acelaşi timp capetele tovarăşilor mei şi Marian îmi zise, râzând:

— Am avut noroc. Cu siguranţă că leoaica a ochit pe unul din negrii în pădure.

Cu paşi mari fiara străbătu stepa, îndreptându-se spre desiş. Gândul mi se duse îndată le negrii legaţi şi fără apărare, căci arabii şi paznicii lor cu siguranţă că-şi vor căuta salvarea căţărându-se în copaci.

Mă înşelasem însă. Poate că nu curajul, ci grija să nu piardă vreun sclav preţios îi îndemnă pe cei doi arabi să se ia la luptă

cu leoaica.

Înainte ca aceasta să ajungă la pădure, amândoi se iviră dintre copaci şi traseră câteva gloanţe în trupul gălbui. Un răget grozav dovedi că nu-şi greşiseră ţinta, dar cu toate acestea fiara îşi urmă goana şi fără să se sinchisească de gloanţele ce plouau în juru-i, îi ajunse repede pe cei doi oameni şi aruncându-se asupra celui mai apropiat îl trânti la pământ.

Celălalt arab ţinti liniştit în leoaică; aceasta stătea mârâind peste victima el. Dar odată cu glonţul ce porni, trupul uriaş se rostogoli în lături şi în luptă cu moartea râcâi pământul şi smulse smocuri de iarbă.

Arabul alergă atunci în pădure, de unde ieşiră apoi câţiva negri. Arabul rănit fu ridicat cu băgare de seamă şi târât în desiş. Nu puteam şti dacă mai trăieşte, dar probabil că aşa era, căci altminteri negrii l-ar fi lăsat pe loc.

— Asta e poate spre binele nostru – zise Marian – căci dacă va fi adus grav rănit, în casa lui ibn Fara, se va stârni oarecare agitaţie, care ne poate fi de folos în întreprinderea noastră de eliberare.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – să nădăjduim că nu e rănit de moarte. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne retragem în bârlogurile noastre – propusei eu. N-am poftă să fiu surprins de alt leu. Aşa dar, mă trezeşti când va sosi vremea să stau eu de veghe.

— Bine – râse Marian – vâră-te însă adânc în vizuină, altminteri te ia pe neaşteptate din somn.

Făcui precum mă sfătuise, îmi aşezai capul pe braţele încrucişate şi adormii curând.

După un ceas Marian mă trezi, strigându-mă. Mă târâi puţin înainte, dar mă ferii să scol prea mult capul afară. Îmi dădui însă seamă îndată că acum nu mai puteam fi luat pe la spate, deoarece soarele stătea în aşa fel pe cer încât să fi observat după umbră orice fiară s-ar fi apropiat îndărătul meu.

Puteam cuteza deci să mă furişez încetişor înainte şi s-arunc o privire spre pădure. Dar nu văzui nici ţipenie de om.

Mă cam plictiseam şi simţii o mare bucurie când îl putui trezi pe Pongo. După doua ceasuri, când Marian mă trezi iarăşi, nu mai era mult până să se lase întunericul. Totuşi ne puteam aştepta să mai treacă multa vreme până ce vânătorii de sclavi să pornească spre oraş cu prada lor.

Peste o jumătate de ceas se întunecă dea binelea şi putui vedea lumină de foc dinspre pădure. Asta era o dovadă că nu ne înşelasem în presupunerea noastră că Arabii vor porni la drum abia târziu în noapte.

Într-adevăr, tocmai după două ceasuri Marian, care era iar de veghe, spuse:

— Atenţiune, mi se pare că vin! Mă târâi din nou spre ieşire şi ciulii urechile. Se auzeau lămurit gemete, care se tot apropiau. Asta însemna că arabul rănit de leu mai trăia şi era dus de tovarăşii săi.

Ochii mi se obişnuiră cu întunerecul, aşa că în cele din urmă putui vedea lămurit făpturile negricioase ale convoiului care trecu pe dinaintea noastră.

Mai aşteptarăm câteva minute, apoi ne părăsirăm ascunzătorile, Pongo luă antilopa şi repede ne îndreptarăm spre pădurea în care mai pâlpâia focul de lagăr, Pongo fripse la repezeală câteva bucăţi de carne. Îmbucarăm cu poftă, apoi înăbuşirăm focul şi o luarăm spre stepă.

Pongo mergea în frunte, căci cunoştea bine ţinutul. Marian şi cu mine păşirăm alături de el, cu puştile pregătite dacă ar surveni ceva pe neaşteptate.

Din fericire n-avurăm nevoie să ne folosim de ele şi după vreun ceas de mers văzurăm ivindu-se în zare oraşul Lupungu.

III.
AVENTURI PRIMEJDIOASE.

ÎNAINTE VREME Lupungu era alcătuit din colibele de pământ şi crengi ale negrilor, acum însă sclipeau case albe în lumina lunii care răsărise şi-şi revărsa lumina palidă asupra oraşului.

Într-o privinţă asta era plăcut pentru noi, pe de altă parte însă era primejdios, pentru ca puteam fi lesne descoperiţi. În schimb găseam măi uşor casa lui ibn Fara.

Înainte de a ajunge în oraş, Marian zise:

— Socot că n-ar strica să dăm întâi o raită în jurul oraşului, pe dinafară. E aproape cu neputinţă ca locuinţa lui Fara să fie în mijlocul Lupungu-ului, căci atunci n-ar putea face transporturile acelea primejdioase. Sunt încredinţat că îşi are casa la marginea oraşului şi poţi ajunge la ea de-a dreptul din stepă. Hai s-o luăm pe aici la stânga!

— Masser Farrow are dreptate – zise Pongo şi arătă spre o dungă negricioasă în iarbă. Oameni răi mers pe aici.

Lucrurile se simplificau pentru noi, căci nu trebuia decât să ne luăm după urma aceea lămurită. Şi numai după când minute ea cotea brusc spre zidul înalt al unei aşezări gospodăreşti deştul de întinsă.

Ne apropiarăm de zid şi lipiţi de el merserăm înainte, până ajunserăm în fata unei uşi înguste.

Ascultarăm cu încordare şi auzirăm strigăte poruncitoare, apoi pocnete ca de bici şi gemete înăbuşite. Nenorociţii sclavi negri erau probabil închişi în celule.

Marian şopti:

— Mi-a venit o idee: dacă îi eliberăm pe negrii prizonieri, am avea tovarăşi preţioşi într-înşii. Ce părere ai tu, Pongo?

— Pongo vorbeşte cu ei – răspunse uriaşul – Massers vrea sară zidul acum?

— Voi arunca întâi o privire dincolo – zise Marian; saltă-mă tu, Pongo!

Uriaşul se aplecă, apucă picioarele lui Marian şi-l ridică de parc-ar fi fost un copil.

— Haideţi! spuse prietenul meu după scurt timp. Putem sări fără grijă de partea cealaltă.

Sprijinit de Pongo se săltă pe zid, după aceea uriaşul mă ridică şi pe mine, iar la urmă îşi făcu vânt şi el, se prinse de coama zidului şi se săltă ca o pisică.

De partea cealaltă erau nişte tufe dese, printre care ducea o cărare spre casa ce se afla la depărtare de vreo treizeci de metri. Când furăm jos nu ne folosirăm de poteca aceasta, ci ne croirăm drum prinţ tufe.

Zgomotele pe care le auzisem înainte deveneau tot mai lămurite.

De-odată tufele se sfârşiră şi în faţa noastră se ivi un loc liber, pe dreapta căruia se vedea o clădire lungă şi scundă, iar pe stânga casa cu două caturi a lui ibn Fara.

Sub privigherea unui arab, vreo zece negri, în veştminte lungi şi albe, se îndeletniceau să dezlege pe nenorociţii prizonieri şi să-i împingă în clădire.

Când vreunul din ei încerca să se împotrivească, un bici gros, mânuit cu dibăcie de arab cădea pe spatele-i gol.

Îmi venea să mă reped la ticălos şi să-l culc la pământ cu un glonţ, dar mă gândeam că erau în număr mai mare şi înarmaţi cu pistoale şi cuţite.

Lângă mine îl auzii pe Pongo scrâşnind din dinţi şi-i văzui ochii sclipind de furie aţintindu-se asupra arabului. În aceeaşi clipă avui simţimântul lămurit că omul acesta nu va scăpa de pedeapsa meritată.

Trebuia s-aşteptăm până vor fi închişi toţi prizonierii, apoi urma să vedem câţi paznici vor rămâne în faţa şopronului.

Stăpânul casei nu se vedea pe acolo, căci arabul cu biciuşca era acela care însoţise convoiul. Cu siguranţă că ibn Fara îngrijea pe rănit, deoarece din casă se auzeau până la noi gemete de durere.

Cel din urmă negru, o matahală de om, fu şi el dezlegat. Fără împotrivire se-ndreptă spre uşa şopronului, dar cu puţin

înainte de a ajunge sări repede în lături, se năpusti asupra arabului pe care-l culcă la pământ cu un pumn zdravăn, apoi sări… în tufele unde ne aflam noi.

Mare rău ne făcuse cu asta viteazul negru, căci în clipa următoare cei zece paznici se şi luară după el. Dacă am fi rămas locului s-ar fi ciocnit de noi. Aşa că alergarăm înapoi spre zid îndată ce fugarul fu lângă noi.

Din nenorocire nu măi fu chip să rămânem împreună, căci între tufe era întuneric adânc şi apoi răcnetele urmăritorilor acoperiră zgomotele paşilor noştri, astfel că nu ne mai puturăm călăuzi.

Astfel se-ntâmplă că după puţin timp mă pomenii singur lângă zid, cu mult mai departe de locul unde sărisem în grădină.

Cel puţin dacă aş fi ştiut pe aproape pe unul din camarazii mei! Dar eram singur cuc, trebuind să mă bizui numai pe mine însumi – iar urmăritorii se apropiau mereu.

Trebuie să se fi împrăştiat în formă de semicerc, căci strigătele lor şi pârâitul crengilor se auzeau din toate părţile. În curând vor fi lângă zid şi mă vor găsi.

Pe când chibzuiam ce să fac, detunară împuşcături la vreo douăzeci de metri spre stânga mea şi îndărătul meu alergau câţiva oameni într-acolo.

Probabil că fusese descoperit sau sclavul fugar, sau unul din camarazii mei. La gândul acesta începui s-alerg şi eu spre stânga, aţinându-mă între zid şi tufe.

De-odată auzii la vreo zece metri înaintea mea glasuri agitate. Îmi spusei că negrii ajunseseră din urmă pe fugar sau pe unul din tovarăşii mei şi în vreme ce alergam mereu, trăsei pistolul de la brâu.

Mă simţii însă apucat de braţ şi în clipa următoare cineva mă trase cu putere în tufiş, înainte de a putea ridice pistolul, îl auzii pe Marian:

— Încotro porniseşi, Robert? Rămâi liniştit aici căci avem o ascunzătoare minunată în tufişul acesta. Şi probabil că fugarul a sărit zidul, căci l-am văzut deschizând uşiţa şi zbughind-o afară, Aha, uite-i că vin înapoi! Fii liniştit, ca Pongo să poată auzi ce vorbesc!

Uriaşul negru, care mă trăsese cu atâta putere în tufiş, îşi făcu loc înainte. Auzirăm glasuri agitate, apoi uşa fu trântită şi încuiată. În cele din urmă ceata se îndepărtă spre casa arabului.

— Foarte bine, Massers – şopti Pongo. Negrul fugit. Oameni răi mânioşi acum ceartă între ei. Pentru noi bine, căci nu vor fi băgare de seamă.

— Atunci repede după ei, ca să ne reluăm locul cel vechi, zise Marian.

Când furăm iarăşi îndărătul celor din urmă tufe, îl văzurăm pe arabul care fusese doborât de fugar stând cu biciuşca ridicată în faţa celor zece negri care nu-l putuseră prinde pe cel scăpat.

Din pricina furiei glasul îi era răguşit şi tremura din tot trupul. Apoi începu să lovească la întâmplare cu biciul în negrii care se aplecau umili sub loviturile grozave.

Pongo scrâşni iarăşi din dinţi şi tocmai începui să mă tem să nu se repeadă la arab şi să-l culce la pământ, când răsună prin curte un glas puternic.

Arabul lăsă îndată biciuşca în jos şi alergă spre un bărbat înalt, care ieşise din casă şi se apropie încet. Era şi el arab şi purta veştminte lungi şi albe, ca toţi din neamul său. Din toată atitudinea lui se vedea că trebuie să fie foarte puternic.

Cel cu biciuşca începu să vorbească bâlbâindu-se, în vreme ce noul venit asculta în linişte. Apoi se întoarse şi fluieră scurt.

Imediat ieşiră din casă cinci negri, aproape tot atât de uriaşi ca Pongo ai nostru. La vederea cei zece care se făcuseră vinovaţi de fuga sclavului, începură să tremure.

Uriaşii negri se apropiară încet de nenorociţii lor consângeni, scoaseră repede de la brâu biciuşti groase şi începură să croiască fără milă în spinările goale.

Loveau cu atâta putere încât pielea nenorociţilor crăpară şi în curând toţi zece zăceau întinşi la pământ, gemând. Uriaşii se-ntoarseră apoi iar în casă.

Deodată Marian izbucni în râs şi zise:

— Pongo, ăsta e foarte bine. Ăştia cinci uriaşi sunt aproape de mărimea ta, astfel că nu le va bate la ochii paznicilor – care cu siguranţă vor fi puşi în faţa închisorii sclavilor – când te vei apropia de ei. Şi când vei fi lângă dânşii, n-or să mai poată scoate nici un sunet.

— Foarte bine, Massers – încuviinţă Negrul – Pongo face cum trebuie.

În vremea asta, cei doi arabi se apropiară de negrii biciuiţi, care se ridicaseră anevoie de la pământ. Arabul cel înalt, care nu putea fi altul decât ibn Fara, le adresă câteva cuvinte aspre.

Urmarea fu că ei începură să se mişte repede de tot deşi se vedea că asta îi face să sufere dureri mari. Trei dintr-înşii se postară în faţa uşii închisorii, iar ceilalţi intrară repede în casă.

După ce cei doi arabi se încredinţară că uşa e zăvorită, se-ndreptară şi ei spre casă şi încuiară uşa în urma lor.

— Haide, Mariane, îi şoptii eu, agitat – Pongo le vine el de hac paznicilor, iar noi dăm drumul prizonierilor. Intrăm pe

urmă în casă şi liberăm fata.

— Uşor de spus – râse prietenul meu – dar eu prefer să procedez altfel. Mai întâi ne vom furişa spre partea cealaltă a casei şi vom încerca să găsim fereastra de la odaia fetei. Să sperăm să a auzit gălăgia din curte şi priveşte afară. În primul rând trebuie s-o eliberăm pe ea şi-apoi pe prizonieri, căci ne va fi cu neputinţă să pătrundem în casă; de asta vor purta de grijă cei cinci negri şi ceilalţi paznici. Fata însă ar putea ieşi uşor pe fereastră acum, deoarece bănuiesc că ibn Fara cu celălalt Arab sunt lângă rănit.

— Ai dreptate, Mariane – încuviinţai eu. Atunci să ocolim repede casa. Presupun că odaia ei se află pe partea stângă, căci în scrisoarea către fratele ei spune că fereastra dă în grădină.

— Aşa trebuie să fie, deşi tot grădină e şi aici la dreapta. Dar acolo e la oarecare depărtare proprietatea vecină, aşa că nu poate fi vorba decât de partea stângă.

Ne dădurăm puţin înapoi, înainte de a face un ocol mare spre stânga casei. Lumina lunii cădea de-a dreptul pe partea aceasta şi vedeam lămurit ferestrele. Camera fetei trebuia să fie la primul etaj, dar care din cele patru ferestre să fi fost?

— Ce-ar fi să zvârlim în fiecare fereastră câte un bulgăraş de pământ? propusei eu. Dacă o fi altcineva în odaie şi va privi afară, va credea că a fost vreun liliac care s-a izbit de geam. Daca se uită însă fata, ştim cel puţin care e odaia ei şi mai târziu o putem chema iar şi-i spunem cine suntem.

— Asta e o idee minunată – încuviinţă Marian.

— A, aţi auzii? Asta a fost rănitul. Cu siguranţă ca ibn Fara se află la el. Luaţi repede câte un bulgăraş de pământ, dar nu prea mare!

În vreme ce rănitul ţipa jos în casă, noi luarăm repede câte un bulgăraş de pământ şi-l zvârlirăm în geamul fiecărei ferestre de la primul cat, Apoi ne pitirăm cu grabă îndărătul tufelor şi aşteptarăm rezultatul.

Nimic nu se clinti, însă nici rănitul nu mai ţipa şi în cele din urmă prietenul meu zise necăjit:

— Fata pare să aibă un somn foarte greu. Ia să mai încercăm odată!

Repetarăm „bombardamentul”, dar şi de data asta zadarnic.

— Ne-am obosit degeaba! zise Marian. Acu trebuie să-ncercăm de partea cealaltă a casei. Hai să mergem pe-aici prin dos, ca să nu trebuiască să trecem prin faţa paznicilor. Înainte, dar cu băgare de seamă!

Aţinându-ne mereu în umbra copacilor şi a tufelor, merserăm înainte şi după ce străbăturăm o parte din grădină, rămaserăm brusc locului. În faţa noastră se întindea o cărare

lată acoperită cu nisip albicios, care ducea de la casă în linie dreaptă, până la poarta de intrare. Era luminată de lună şi ne-ar fi fost cu neputinţă s-o străbatem, căci întâmplător cineva din casă ar fi putut privi de-a lungul ei.

— Proastă afacere! mormăi Marian. Nu putem cuteza să trecem peste cărare. Mai bine ne întoarcem şi ne furişăm de partea cealaltă, pe dindărătul şopronului în care se află prizonierii.

— Pierdem însă mult timp cu asta – zisei eu.

— Mai bine să pierdem vreme decât să primejduim toată întreprinderea. Haideţi înapoi!

Pongo nu se împotrivi de fel şi-l urmă pe Marian, în vreme ce eu mai rămăsei câteva clipe.

Apoi mă-ntorsei şi eu şi-l urmai pe camarazi.

Dar abia făcui câţiva metri, că auzii foşnind frunzişul dindărătul meu şi înainte de a putea face vreo mişcare fui trântii cu putere la pământ.

Apoi auzii un sunet care-mi îngheţă sângele în vine; era mârâitul întărâtat al unei fiare.

Numai la asta nu ne-am fi aşteptat, ca ibn Fara să pună de pază pentru noapte o fiară domesticită.

Căci băgai îndată de seamă, după felul cum se purta, că era îmblânzită. Îşi aşezase labele pe umerii mei şi mă apăsa la pământ, dar nu se folosea de ghearele-i grozave. Şi din când în când pufăia – de sigur un semnal pentru stăpânul ei că înhăţase ceva suspect.

Eram cu desăvârşire lipsit de apărare, căci nu ma puteam mişca şi orice nechibzuinţă m-ar fi putut pierde.

Cutezai totuşi să-ntorc capul binişor şi văzui cu ce duşman grozav aveam de-a face. Era un leopard uriaş, ai cărui ochi scânteietori se aţinteau fioroşi asupra mea.

Când pufăi a treia oară auzii trosnind uşor crengile din faţa mea, apoi un strigăt scurt şi imediaţi se ivi Pongo lângă noi.

Leopardul îmi dădu drumul îndată şi se năpusti asupra uriaşului. Mă ridicai repede, îmi scosei cuţitul şi mă azvârlii spre fiară, care stătea în două labe şi părea că vrea să-l sfâşie pe credinciosul nostru camarad.

Întărâtat la culme, înfipsei cuţitul de două ori la rând în spatele leopardului şi văzui numaidecât că nimerisem bine, căci dihania începu să se zvârcolească, apoi căzu şi rămase nemişcată.

Ma aşteptam acum să văd trupul sfârtecat al lui Pongo… uriaşul însă se făcuse nevăzut.

Rămăsei năucit; nu-mi puteam lămuri ce se petrecuse. Văzusem doar că leopardul se năpustise asupra camaradului

nostru, văzusem şi cum lovea cu labele şi când colo… nici urmă de Pongo.

Începui să chibzuiesc cu înfrigurare şi mă pregăteam să pornesc în căutarea uriaşului, când deodată mă simţii iarăşi înhăţat. Erau pumni omeneşti; acum, însă strângeau atât de tare de parcă erau labe de gorilă. Lipsit cu totul de apărare cum eram, fui târât de acolo şi mă pomenii în mijlocul a cinci negri uriaşi, dintre care doi mă apucară de braţe.

Mutrele lor, luminate de lună, nu prevesteau nimic bun. Deodată, însă, o expresia de uimire se întipări pe chipurile lor şi în vreme ce ăi doi de lângă mine mă strânseră şi mai tare, ceilalţi trei se apropiară de tufiş şi ridicară trupul leopardului mort.

O luară înainte cu hoitul, dar pe când treceau pe lângă mine îmi aruncară priviri în care se putea citi teamă şi admiraţie. Mai ţineam în mână cuţitul înroşit de sânge şi asta îi făcea să creadă, de sigur, că răpusesem de unul singur fiara, cu împunsături de cuţit.

Mă duseră pe poteca luminată de lună, dinaintea căreia ne întorseserăm cu puţin înainte, de teamă să nu fim văzuţi. Mergeau cu mine de-a dreptul spre casa Arabului la a cărei intrare ardeau lămpi cu petrol. Când furăm în faţa uşii deschise, ieşi afară Arabul cel mare, cu însoţitorul sau. Cu glas aspru puse o întrebare negrilor, care răspunseră cu însufleţire.

Şi ei ma măsură cu o privire mirată, apoi se apropiă de hoitul leopardului. Se uită cu luare aminte la trupul uriaş, pe care negrii îl răsuciră, la porunca lui.

Dădu pe urmă din cap, veni lângă mine şi întrebă într-o franţuzească fără cusur:

— Ai omorât leopardul cu cuţitul, domnule?

— Da, am fost nevoit s-o fac – răspunsei calm – căci fiara m-a atacat. Mi-ar părea rău; dacă a fost un leopard îmblânzit.

Arabul mă privi mult timp stăruitor. La rându-mi îl privii şi eu. Avea o mutră posomorită şi mândră care dovedea asprime neînduplecată şi cruzime. Numai astfel de oameni pot avea inima să facă negoţ de sclavi.

În cele din urmă strigă negrilor o poruncă scurtă şi oamenii mă duseră îndată, în casă.

IV.
LA OMAR IBN FARA.

ERAM CURIOS să VAD CE-O URMA. Probabil că făcuse impresie faptul răpunerii leopardului cu ajutorul unui cuţit. Şi deoarece în costumul ce-l purtam atunci şi care avea

pe el toate urmele ultimelor mele aventuri, nu prea trezeam încredere, se putea ca ibn Fara să mă ia drept un borfaş de rând.

Arabul se opri în faţa unei perdele groase de mătase, cu broderii minunate, strigă negrilor câteva cuvinte, apoi dădu la o parte perdeaua şi intră în odaia dindărătul ei.

Negrii îmi răsuciră braţele la spate, mi le legară cu îndemânare şi în acelaşi timp mâini meştere îmi scoaseră pistoalele de la brâu şi cuţitul din mână. Apoi unul din negri mă apucă în braţe şi mă împinse în odaia în care intrase arabul.

Era o încăpere orientală, luminată de lămpi artistice străvechi. Se aflau acolo mobile de preţ, sculptate şi de jur-împrejurul pereţilor divanuri cu perne moi de mătase.

Pe unul din ele stătea întins arabul şi fuma dintr-o narghilea. Negrul mă duse în faţa lui şi după ce stăpânul mă măsură încăodată din cap până în picioare, zise:

— Eşti un om îndrăzneţ şi viteaz, de vreme ce-ai fost în stare să răpui un leopard cu cuţitul.

— Asta nu mai are însemnătate pentru mine acum – răspunsei nepăsător – căci îmi dau seamă că era un leopard domesticit, a cărui înjunghiere nu e cine ştie ce mare lucru.

— Şi nu te-ai teme să ataci cu cuţitul un leopard neîmblânzit? întrebă omul din faţa mea.

— N-ar fi pentru întâia oară, răspunsei, liniştit.

— Bine, bine! făcu Arabul. Ce căutai nici în grădină?

Vrând să par cât mai nepăsător, zisei:

— Păi am auzit gălăgie, gemete şi bocete şi asta m-a făcut curios. Dar nu ştiam că stau de pază aici leoparzi îmblânziţi şi negri uriaşi, căci altminteri n-aş fi sărit gardul.

— Bănuieşti cumva ce însemna gălăgia aceea?

— Nu e greu de ghicit, răspunsei, râzând. Or fi venit câţiva sclavi noii cărora trebuia să li se vâre minţile în cap.

Arabul se ridică pe jumătate şi se holba mine cu ochi ce scăpărau scântei.

— De unde şi până unde ai ajuns la gândul acesta? izbucni el. Mă cunoşti?

— De fel! răspunsei liniştit. Viu tocmai din pădurile seculare ale Congo-ului şi ma aflu pentru prima oară în Lupungu. Cum de mi-a venit ideea cu negoţul de sclavi? Păi, umblu cu ochii deschişi prin lume şi ştiu bine că cu toate asigurările contrare ale ţărilor civilizate, negoţul acesta se practică totuşi pe o scară întinsă. Şi ţipetele care m-au îndemnat să sar zidul erau destul de convingătoare.

— Ciudat om! murmură Arabul.

Apoi mă privi iarăşi cu asprime şi zise:

— Mă numesc Omar ibn Fara, sunt cunoscut şi respectat în Lupungu ca negustor bogat, dar afacerea mea principală este negoţul de sclavi.

— Încântat, domnule ibn Fara, zisei, înclinându-mă – numele meu e Fred Hasting. Cred şi cu că negoţul de sclavi vă aduce venitul cel mai mare.

Privirea Arabului exprimă deodată bănuială.

— Fred Hasting? făcu el, iscoditor. Eşti neamţ?

— Neamţ american – răspunsei – de şase ani colind lumea şi sunt pretutindeni acasă – numai acasă nu – adăugai, ca pierdut în gânduri.

Bănuiala nu dispăruse încă din toate gesturile Arabului, când întrebă de-odată:

— Ai auzit vreodată de numele Marian Farrow şi Robert Bertram?

— Fireşte, răspunsei. Acum un an gazetele din India erau pline de descrierea aventurilor lor. Oameni şi jumătate trebuie să fie ăia!

— Cum vrei s-o iei! râse Fara, părând că se cam liniştise în privinţa persoanei mele. Cel puţin poliţia belgiană îi caută aici pentru tot telul de delicte. În sfârşit, asta nu ne priveşte, dar mă gândeam la început că d-ta ai fi unul din nemţii ăia. De ce-ai părăsit America? Spuneai înainte că pretutindeni eşti acasă, numai acolo nu.

— Păi – zâmbii eu – dacă vă îndeletniciţi cu negoţul de sclavi, nu vă va prinde mirarea când vă voi spune că mânuiam mai bine pistolul decât poliţistul care a vrut să mă aresteze.

— Hm! făcu ibn Fara, îngândurat. Pari să fii un om foarte destoinic şi cutezător. Cel mai bun ajutor al meu, arab şi el, a fost grav rănit de un leu şi nu cred să scape. Ai vrea să intri în slujba mea?

— A sluji… nu prea e bine zis – zâmbii eu – nu m-aş da însă în lături să lucrez cu dv., dacă m-aţi lua părtaş. Dar înainte de a vorbi despre asta, aş vrea să văd pe rănit, căci mă pricep bine la de alde astea.

Gândul acesta îmi venise brusc. Singura mea salvare era doar să pot dobândi încrederea neguţătorului de sclavi. Şi băgai de seamă îndată că propunerea mea îi plăcu, deoarece răspunse:

— Ar fi foarte bine, domnule Hasting, dacă l-ai putea salva pe Abu. E de nepreţuit omul acesta în ce priveşte adulmecarea mărfii. Ţi-aş fi nespus de recunoscător dacă ai izbuti.

— Bine, duceţi-mă la rănit! Vă voi spune îndată dacă mai poate fi salvat.

Probabil că arabul era foarte mulţumit de propunerea mea, căci strigă câteva cuvinte negrului din spatele meu şi imediat

mi se dezlegară mâinile.

— Să nu-mi iei în nume de rău prevederea că pun unul din sclavii mei să te însoţească mereu – zâmbi ibn Fara – el are sarcina să intervină imediat ce vei face vreo mişcare suspectă.

— Nădăjduiesc că nu-i voi da prilejul – zâmbii şi eu – aveţi doctorii şi instrumente în casă?

— Da, am o întreagă farmacie tropicală, căci se întâmplă uneori să se strice marfa… Abu se pricepea de minune la tămăduirea rănilor şi tocmai pe el l-a stâlcit leul atât de rău.

— Asta o Kismet[1] – zisei eu – să sperăm că-l voi putea salva.

În scurgerea anilor petrecuţi prin ţari străine, în mijlocul primejdiilor de tot soiul, avusesem prilejul să-mi exercit profesiunea de medic. Când rămâneam mai multă vreme în oraşe mari, vizitam chiar spitale şi săli de operaţie, ca să-mi însuşesc cât mai multe cunoştinţe pe tărâmul tămăduirii trupului. Şi în special la răni mă pricepeam foarte bine, căci cu acestea avusesem de-a face mai mult.

La capătul vestibulului se afla altă perdea groasă, dindărătul căreia se auzeau gemete sfâşietoare. Probabil că Abu avea friguri puternice.

Odaia asta era şi ea bine mobilată, deşi nu atât de luxos ca aceea a stăpânului. Rănitul zăcea pe un divan lat, între perne moi. Capul se pierdea aproape în bandaje, iar mâinile înfăşurate şi ele în pansamente, se mişcau cu neastâmpăr pe plapumă.

Rănitul gemea înăbuşit, apoi scotea ţipete de durere sau aiura. În vreme ce îi luam pulsul, îl întreb pe ibn Fara ce fel de răni are bolnavul.

— Răni a adânci la cap, piept şi braţe, răspunse arabul, îndurerat. Afară de asta se pare că are şi câteva coaste rupte.

— Sunt mari rănile? Şi cum le-aţi tratat până acum? întrebai.

Ibn Fara îmi răspunse că rănile erau late ca de-un deget şi că nu făcuse decât să le spele şi să le panseze.

— Atunci trebuie să le cos. Daţi-mi farmacia d-voastră!

— Uite-o colo! zise Arabul şi arătă spre o ladă mare.

Găsii într-însa medicamente din belşug şi instrumente medicale. Dădui mai întâi rănitului nişte pilule pentru calmarea frigurilor, apoi îi făcui o injecţie cu un narcotic.

Desfăcându-i pansamentele îmi dădui seama că erau slabe speranţe de scăpare, căci leoaica îl sfâşiase rău. Totuşi, îi cusui şi-i pansai rănile cât putui mai bine şi spusei arabului care-mi urmărea lucrul cu mult interes:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, domnule ibn Fara. Totul depinde acum de constituţia bolnavului. Dar trebuie să

deschidem ferestrele ca să aibă aer proaspăt după narcoză. În cursul nopţii va trebui să-l vizitez adesea ca să-i potolesc frigurile. Pentru moment frigurile sunt primejdia cea mai mare.

Pe când vorbeam, mă dusei la fereastra acoperită a încăperii, dădui perdeaua la o parte şi deschisei geamul.

Fereastra asta ducea în partea aceea a grădinii unde vroiam noi să mergem, pentru că de partea cealaltă fata nu dăduse semne de viaţă când aruncasem cu bulgăraşe de pământ în geamuri.

Nădăjduiam că Marian şi Pongo se şi furişaseră în jurul casei, astfel că mă vor zări la fereastră. De aceea rămăsei liniştit locului, trăsei în piept aerul proaspăt şi spusei:

— Aveţi o locuinţă minunată, domnule ibn Fara. Sunt gata să vă fiu de ajutor şi mai departe, dacă ne vom putea înţelege. Şi ca dovadă a sinceritătii mele, îmi voi da toată silinţa să-l tămăduiesc pe Abu al dv., dar asta ar putea dura mult, căci rănile de la labele fiarelor de pradă se vindecă foarte greu. Aveţi o locuinţa frumoasă.

Arabul veni lângă mine la fereastră, privi şi el în grădină şi zise:

— Da, am o locuinţă frumoasă şi mă simt în deplină siguranţă într-însa. Am făcut şi o înţelegere cu poliţia belgiană de aici şi dacă, de pildă, ai încerca să susţii că eu fac negoţ cu sclavi, cu siguranţă că vei fi luat în râs mai întâi, apoi vei fi arestat chiar. Vezi d-ta, aşa trebuie să lucrezi!

— Minunat! încuviinţai, cu sinceră admiraţie. Trebuie să vă spun, domnule ibn Fara, că nu vă voi lua în nume de rău dacă la început mă veţi bănui şi veţi pune să fiu păzit. Dar nădăjduiesc să vă pot da în curând o dovadă sigură de buna mea credinţă. Trebuie să spun că-mi place foarte mult casa dv. Cei cinci negri, uriaşi, leopardul – astea-s lucruri care îmi plac.

— Tocmai uciderea leopardului m-a făcut să-mi spun că eşti un om destoinic, zâmbi Arabul. Şi celor cinci negri ai mei le-ai impus foarte mult şi presupun că n-ai sta la gânduri să te iei la lupta cu un astfel de uriaş, chiar neînarmat cum eşti.

— Dacă aş fi silit, fireşte că aş face-o! răspunsei fără să mă tulbur. Ce-ar fi să discutăm acum relativ în colaborarea noastră? După cum vă spuneam înainte, va trebui să mă duc din când în când să văd ce face rănitul. Aşa dar, dacă socotiţi că e prea târziu, vom putea sta de vorbit mâine dimineaţă.

— Ba de loc – zise ibn Fara – putem discuta încă astăzi. Voi pune să ţi se pregătească un culcuş în odaia asta aşa că-l vei putea supraveghea mereu pe bolnav. Afară de asta, unul din uriaşii mei va sta mereu lângă perdea, ca să-ţi poată veni

imediat în ajutor dacă vei avea nevoie de ceva – adăugă el zâmbind.

— Şi în acelaşi timp voi fi sub pază necontenită – zâmbii şi eu – sper însă că vă veţi schimba părerea asupra mea când mă veţi cunoaşte mai de-aproape.

— Să mergem în odaia mea – zise ibn Fara – voi pune să ni se servească nişte cafele. Afacerea noastră o putem aranja într-o jumătate de ceas şi în vremea asta va fi gata şi culcuşul d-tale.

Ieşirăm în vestibul, ca să mergem în odaia arabului. Atunci auzii lămurit un glas femeiesc strigând „Ajutor" şi nişte bătăi înăbuşite într-o uşă.

Îmi jucai rolul de minune. Îl privii pe furiş pe ibn Fara şi spusei zâmbind:

— Aha, aveţi şi sclavi din aceştia? zâmbi şi Arabul, dar cam în silă.

— Te înşeli – zise el – tânăra fată a fost angajată ca profesoară de franceză pentru copiii mei, dar a observat ceva cu privire la transporturile mele de sclavi, căci am auzit-o uneori făcând unele aluzii. Deoarece socoteam că ar putea fi o oarecare primejdie pentru mine, am închis-o în pivniţă deocamdată. Acum însă nu ştiu ce să fac cu dânsa, căci nevastă-mea nu îngăduie să i se căşuneze vreun rău.

— Păcat că nu ne cunoaştem mai de mult, căci aş lua pe seama mea grija asta, zisei. Dar se poate face şi aşa, probabil. Mă voi da drept o rudă a fetei şi o voi duce de aici, ceea ce cred că va îngădui nevasta dv. Dacă în drum va încerca să fugă şi negrii dv., îi vor rupe coastele cu prilejul acesta, nu va fi nimeni vinovat. Ce părere aveţi?

Tot vorbind, ajunserăm în faţa odăii arabului şi acum băgai de seamă îndată că propunerea mea îi impusese, căci îmi lăsă întâietatea, politicos. În cameră trebui să iau loc alături de el, pe divanul moale.

După câteva clipe veni un servitor uriaş aducând cafeaua, care avea o aromă minunată. Căpătai şi o narghilea cu tutun de prima calitate. Ibn Fara se întinse apoi puţintel în perne şi zise:

— Propunerea d-tale nu e atât de rea, domnule Hasting, dar are un mare neajuns: tânăra fată nici nu te cunoaşte, astfel că tot planul nostru se va duce de râpă.

— Hm, m-am gândit şi eu la asta. Dar rude nu are? Atunci m-aş putea da drept cunoştinţe ale acestora.

— Ah, asta ar merge! exclamă Arabul. Are un frate la Gandu.

— Poarte bine. Va să zică putem pune la cale şiretenia chiar mâine. Îmi veţi da câţiva din servitorii dv. uriaşi, cărora le veţi

spune ce au de făcut şi veţi vedea că mă port cu gânduri cinstite. Fireşte că mă voi înapoia abia peste câteva zile şi voi povesti soţiei dv. că am predat-o pe fată fratelui său.

— Hm, trebuie să mă mai gândesc – zise ibn Fara – căci, între noi fie vorba, nu pun prea mare preţ pe faptul ca tânăra să plece atât de repede din casa mea… Vreau să zic că n-aş vrea s-o îndepărtez pentru totdeauna.

— Aha, pricepi zâmbii eu. Dar şi asta se poate face. Sunteţi bogat doar şi aţi putea să vă închiriaţi undeva o casă şi s-o vizitaţi câte odată cu prilejul „călătoriilor de afaceri".

— Asta e o idee bună! zise Arabul cu însufleţire. Cum de nu m-am gândit eu singur! Fireşte, ceva mai la sud de aici am o staţie în care marfa rămâne adesea peste zi, uneori chiar vreme mai îndelungată, căci aici nu pot aduce prea multă. Acolo e o căsuţă frumuşică pe care şi-a clădit-o fostul proprietar. Domnule Hasting acolo trebuie s-o duci pe fată şi asta va fi proba la care te supun.

— Bine, îi răspunsei, bucuros – vă voi dovedi că sunt om cinstit. Aşa dar prezentaţi-mă mâine soţiei dv. drept un prieten al fratelui fetei. A, dar trebuie să cunosc numele lor…

— Fratele se numeşte Herbert Wessel, iar fata Gertrud. Altceva nu e nevoie să mai ştii.

— Ba da: unde locuieşte fratele ăsta?

— Îi spuneam doar că în Gandu. Indicaţia străzii nu se obişnuieşte pe aici.

— Vroiam să ştiu asta pentru cazul că m-ar fi întrebat fata. Dar cred că va fi mulţumită că scapă de aici. Voi porni deci întâi spre Nord, apoi ocolesc Lupungu şi mă îndrept spre Sud.

— Foarte bine. Negrii mei te vor călăuzi cum trebuie. Şi acum cred că ţi-e gata culcuşul s-a făcut miezul nopţii!

Arabul mă conduse la odaia unde zăcea rănitul. La uşă stătea un negru uriaş, care însă nu mă privi de loc duşmănos, ci mai mult cu admiraţie. Culcuşul meu era pe un divan din faţa aceluia al rănitului, îl mai întrebai pe arab dacă puteam căpăta apă în cazul că va fi nevoie să pun comprese bolnavului şi aflai cu bucurie că toţi cinci negri, care formau un fel de gardă a neguţătorului de sclavi, vorbeau dialectul englezesc Pidjin. Asta era de mare însemnătate pentru planul meu.

Arabul îmi dori noapte bună şi mă lăsă singur cu rănitul.

V.
ELIBERAREA.

ERAM ÎNCREDINŢAT că şi sub fereastra deschisă se afla un paznic, de aceea nici nu mă apropiai de geam şi mă

dusei întâi la bolnav, căruia îi mai dădui un praf, deoarece temperatura crescuse. Vroiam să-l împiedec astfel să geamă prea tare. Stinsei apoi lămpile, lăsând aprinsă numai una din apropierea perdelei care servea de uşă. Dacă negrul intra înăuntru, era orbit în prima clipă, în vreme ce odaia rămânea în întunerec.

Eram încredinţat că Marian şi Pongo ştiau că voi înnopta acolo, altminteri ar fi făcut de mult încercarea să pătrundă în casă, dacă ar fi bănuit că mă aflu în primejdie.

Mă întinsei pe divan şi căutai să prind toate zgomotele care veneau din grădină. Dar afară de zumzetul făcut de insecte şi de micile vietăţi nu putui deosebi nici un alt sunet care să-mi trădeze apropierea camarazilor mei.

Se scurse vreo jumătate de ceas, când tresării deodată. Dedesubtul ferestrei răsunară două lovituri înăbuşite urmate de bufnituri. Trebuie să fi fost Pongo, care doborâse pe paznicul care stătea fie veghe acolo.

În clipa aceasta rănitul gemu tare şi mă ridicai repede să-l liniştesc. Atunci se dădu în lături perdeaua, uriaşul paznic intră înăuntru şi întrebă în şoaptă:

— Masser, Abu vrea apă?

— Da, adu apă! zisei, crezând că astfel îl voi îndepărta. Dar individul se întoarse numai şi trase din vestibul o oală mare de lut, de vreo cinci litri.

O luai din mâna uriaşului nădăjduind că va pleca din odaie, dar el rămase locului, aşteptând să ducă înapoi oala.

N-aveam încotro! Apropiai vasul de buzele rănitului, care după ce sorbi câteva înghiţituri se linişti. Mă întorsei spre paznic vrând să-i dau înapoi vasul, când văzui că chipul său capătă brusc altă înfăţişare.

Ochii îi deveniră aproape de două ori mai mari, culoarea feţei sale negre se făcu cenuşie şi deschise gura să dea un ţipăt.

Îmi dădui seamă îndată că numai Pongo putea privi prin fereastră, dar recunoscui imediat primejdia dacă uriaşul ar apuca să scoată un ţipăt. Cu o hotărâre bruscă turnai atunci în faţa uriaşului tot conţinutul vasului de lut.

Prin aceasta îi tăiasem orice putinţă de a ţipa şi-mi veni să râd de pufăiturile uriaşului – când mă simţi! Împins în lături şi Pongo se înfipse în faţa paznicului care era numai cu câţiva centimetri mai scund ca el.

În clipa următoare pumnu-i grozav izbi cu putere în bărbia individului, apoi urmă o a doua lovitură în tâmpla stângă. Aceste lovituri fură atât de puternice, încât trupul uriaş se prăbuşi grămadă.

Pongo îl ridică însă îndată pe braţe şi-l întinse pe divanul care urma să-mi servească mie de culcuş. Auzii atunci paşi uşori şi Marian se ivi înaintea mea, râzând:

— Bună ispravă ai făcut, Robert – şopti el – eram foarte îngrijoraţi de soarta ta, până ai deschis fereastra aia. Care va să zică ibn Fara a căpătat deplină încredere în tine?

— Da – răspunsei, râzând – ne-am înţeles chiar s-o transport mâine de aici pe fata prizonieră.

— Tii! Atunci ne-am fi putut cruţa de primejdiile pătrunderii noastre aici. În sfârşit, n-avem încotro şi trebuie s-o eliberăm pe fată.

— Ea e în pivniţă, dar cred că şi acolo o fi stând de pază un uriaş.

— Massers repede leagă! şopti Pongo.

— Ah, aşa e! zise Marian şi se îndreptă grabnic spre divan. Am luat cu noi frânghioare subţiri, dar trainice, pe care le-am găsit în curte. Pe paznicul din faţa acestei ferestre i-am şi pus cu botul pe labe.

Scoase din buzunar câteva frânghioare şi Pongo îl legă atât de zdravăn pe paznicul ameţit, încât i-ar fi fost cu neputinţă să se libereze. Îi mai vârî şi un căluş în gură şi, pentru mai multă siguranţă, îl legă de divan.

— Unde e pivniţa? se informă Marian.

— Aici la stânga, la capătul vestibulului. Am auzit strigătul de ajutor al fetei când m-am dus cu ibn Fara în odaia lui.

Marian porni spre perdea, dar se opri auzind afară în vestibul paşi uşori. Pongo însă se strecură pe dinaintea lui şi se postă în faţa perdelei.

Paşii trecură mai departe, de-odată se opriră, însă apoi se întoarseră. Perdeaua fu dată în lături cu violenţă, un vestmânt alb şi lung se ivi – dar Pongo şi interveni la timp, trăgând în cameră pe ibn Fara, pe care-l apucare de gât.

Arabul se zbătu, apoi după câteva clipe rămase moale în mâna lui Pongo. Şi după alte câteva clipe zăcea legat şi cu căluş în gură, alături de paznicul de pe divan.

Pongo iscodi afară pe după perdea, ne făcu apoi semn şi când ieşirăm în vestibul îl şi văzurăm pe camaradul nostru făcându-se nevăzut în umbră.

Alergarăm după dânsul şi ne pomenirăm îndată la capătul de sus al unei scări înguste – dar în acelaşi timp auzirăm de jos două bufnituri care ne dovediră că Pongo mai doborâse un paznic.

Coborârăm în grabă scara. Marian îi dădu lui Pongo frânghioare şi camaradul nostru se puse pe treabă, legând şi pe acest potrivnic şi vârându-i căluş în gură.

Gangul îngust în care ne aflam era luminat slab de o lampă. Văzurăm câteva uşi, dar constatarăm cu bucurie că se încuiau numai cu zăvoare pe dinafară.

Şi cu toate aceste zăvoare erau trase, ca şi cum nu s-ar afla nimeni închis îndărătul lor. Pornirăm în jos pe gang, până ce, în cele din urmă auzirăm plânsetul slab al unei femei.

Marian trase îndată zăvorul uşii dindărătul căreia venea plânsetul, deschise uşa şi şopti înăuntru:

— Nu mai plânge, am venit să te salvăm!

Îmi făcui şi eu loc şi adăugai:

— Domnişoară Wessel, vrem să te ducem la fratele d-tale în Gandu. Hai repede!

— Dumnezeule sfinte, e adevărat oare? făcu fata.

— Da, însă vino repede şi fii liniştită! îi răspunse Marian.

În clipa următoare o făptură înaltă se ivi în faţa noastră.

— Repede, repede! stărui Marian şi porni îndărăt pe gang.

— Doamne Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred, şopti tânăra fată. Nu credeam să mai văd soarele vreodată.

— Mâine ai să-l înjuri în lege când vom umbla sub dogoarea lui – râsei – ia-o d-ta după prietenul meu, iar eu voi încheia grupul. Şi să nu te sperii de camaradul nostru negru pe care îl vezi colo, în fată. E cel mai bun şi mai credincios om din câţi există pe pământ şi numai de dragul d-tale s-a expus acestor primejdii.

Tânăra fată se apropiă de Pongo, îi strânse mâna şi zise cu călduri.

— Îţi mulţumesc.

Repede, dar cu băgare de seamă totuşi, urcarăm scara. Pongo tocmai se strecură prin perdea în odaia rănitului, când acesta – probabil într-un acces de friguri – scoase un ţipăt înfiorător, care trebuia să se fi auzit nu numai în casă, ci şi în închisoarea sclavilor.

Na năpustirăm atunci spre odaia rănitului. Marian şi fata intrară repede înăuntru, dar eu îmi adusei aminte de pistoalele şi cuţitul pe care ie văzusem pe o măsuţa din camera lui ibn Fara. Luând o hotărâre bruscă alergai într-acolo, trăsei perdeaua în lături şi… mă pomenii în faţa unui Negru uriaş care se holba la mine.

— Unde e ibn Fara? mă răstii la el.

— Masser plecat, îngână uriaşul.

— Atunci caută-l repede, îl aştept aici! îi strigai eu şi uriaşul plecă imediat.

Fireşte că acum nu mai trebuia să mă arăt în vestibul, de aceea vârâi repede armele în buzunar, deschisei o fereastră şi sării jos.

Camarazii mei dispăruseră în vremea asta, dar ştiam că vor porni spre Nord, aşa că alergai spre grajduri, făcând un ocol. Când putui privi spre locul liber din faţa acestora, văzui două făpturi zăcând la pământ. Pongo însă se îndeletnicea tocmai să deschidă uşa îndărătul căreia zăceau bieţii prizonieri.

Alergai spre el şi îl ajutai să tragă zăvoarele grele. Când uşa groasă se deschise, Pongo strigă înăuntru câteva cuvinte şi imediat se auziră strigăte slabe de bucurie. Pongo rosti iar câteva cuvinte, apoi se întoarse spre mine şi-mi zise:

— Repede vine, Masser Bertram!

Sări spre tufele din apropiere şi eu îl urmai.

Pe când fugeam mă întorsei odată şi văzui pe negri ieşind din închisoare. Ei goneau după noi şi când îi împărtăşii ştirea asta lui Pongo, ci îmi răspunse:

— Pongo spus la ei să vie. Pentru noi va fi bine.

Avea dreptate. În tovărăşia acestor negri care ne vor fi credincioşi, căci îi salvasem de la o soartă crudă, marşul nostru să uşura, deoarece aveam într-înşii un ajutor preţios.

Pongo alerga acum spre poarta mică din zid, care ducea de-a dreptul în stepă. Ea era deschisă şi din asta îmi dădui seama că Marian scăpase, împreună cu tânăra fată.

Ne grăbirăm şi noi acum, căci în casa lui ibn Fara se stârni însufleţire.. Auzirăm glasuri care tunau porunci şi privind înapoi îi văzui ne sclavi iuţindu-şi paşii.

Alergarăm cât ne ţineau picioarele spre locul unde lăsaserăm jos înainte puştile şi raniţele. Acolo ne aştepta Marian cu tânăra fată.

— Domnişoare Wessel nu poate alerga atât de repede, zise prietenul meu. Trebuie s-o purtăm cu rândul.

— Massers poartă mai târziu, acum plecăm repede de aici! zise Pongo.

Şi fără să mai aştepte răspuns o ridică pe fată în braţele-i vânjoase şi începu să alerge cu ea spre stepă. În urma lui gonea unul din sclavi, căruia îi spusese câteva cuvinte. Negrul purta suliţa lui Pongo, căci uriaşul avea nevoie acum de ambele braţe ca s-o ducă pe fată.

Goana prin stepă dură vreo trei ceasuri. Trecuserăm de mult de păduricea de mimoze unde avusesem aventura cu cei doi lei.

În cele din urmă Pongo îşi încetini pasul şi când ajunserăm lângă el, zise:

— Acum va fi bine, duşmani nu mai ajunge la noi. Putem merge liniştiţi mai departe. Îndată se face ziuă, atunci putem vedea când vine duşman.

— În cazul acesta pot merge şi singură, bietul Pongo, nu mă mai poate duce, zise tânăra fată.

Izbucnirăm în râs, în vreme ce credinciosul nostru camarad spuse:

— Pongo încă multe zile poate duce.

Cu toate acestea o lăsă jos pe fată şi abia acum ea ne strânse şi nouă mâinile şi ne mulţumi călduros. Când ne spuserăm numele, exclamă cu bucurie:

— Oh, îmi este dat să vă cunosc şi eu! Am auzit şi am citit multe despre dv. Dar de unde şi până unde aţi ajuns să mă eliberaţi pe mine?

Marian îi istorisi despre tragicul sfârşit al trimisului ei şi de hotărârea ce-o luasem atunci de a deschide scrisoarea.

— Bietul Soko! rosti Gertrud, cu glas sugrumat de emoţie. Şi-a dat viaţa pentru mine. Şi dv., domnilor, v-aţi pus-o în joc. Asta va fi o lecţie pentru mine să nu mă las dusă de capul meu. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Să-ţi spunem cum: urmând sfatul pe care ţi-l voi da, domnişoara Wessel, zise Marian. Salută-l pe fratele d-tale din partea mea – deşi nu ne cunoaştem – şi spune-i să părăsească această ţară cât mai repede, împreună cu d-ta. Căci aici nu mai eşti în siguranţă din pricina lui ibn Fara.

— Ce… nu veniţi şi dv. la Gandu? întrebă fata, aproape îngrozită.

— Nu, te ducem numai până într-un loc de unde să poţi ajunge în oraş fără grijă. Noi nu trebuie să ne arătăm, căci belgienii vor să pună mâna pe noi, pentru că – zic ei – am fi făptuit nu ştiu ce nelegiuiri. Aşa dar, duduie, când vom socoti că eşti în siguranţă, vom coti spre răsărit, ca s-ajungem la lacul Tanganica.

Pornirăm înapoi, dar nu văzurăm nici un urmăritor, astfel că pornirăm grăbiţi prin stepă. Drumul decurse în linişte şi peste două zile zărirăm ivindu-se în depărtare casele din Gândii. Ne luarăm rămas-bun de la tânăra fată şi avurăm impresia că inima o trăgea să rămână cu noi. Ultimele ei cuvinte, rostite printre lacrimi fură:

— Trebuie să ne revedem.

Privirăm lung după ea până se pierdu ca un punctuleţ în zarea învolburată. Apoi o luarăm către răsărit, spre lacul Tanganica.

Cum am scăpat din Congo-ul belgian şi prin ce fel de aventuri am trecut, îţi voi istorisi cu un alt, prilej, dragă George», încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **ÎN CONTINENTUL NEGRU.**

În numărul următor:

FUGĂRIŢII.

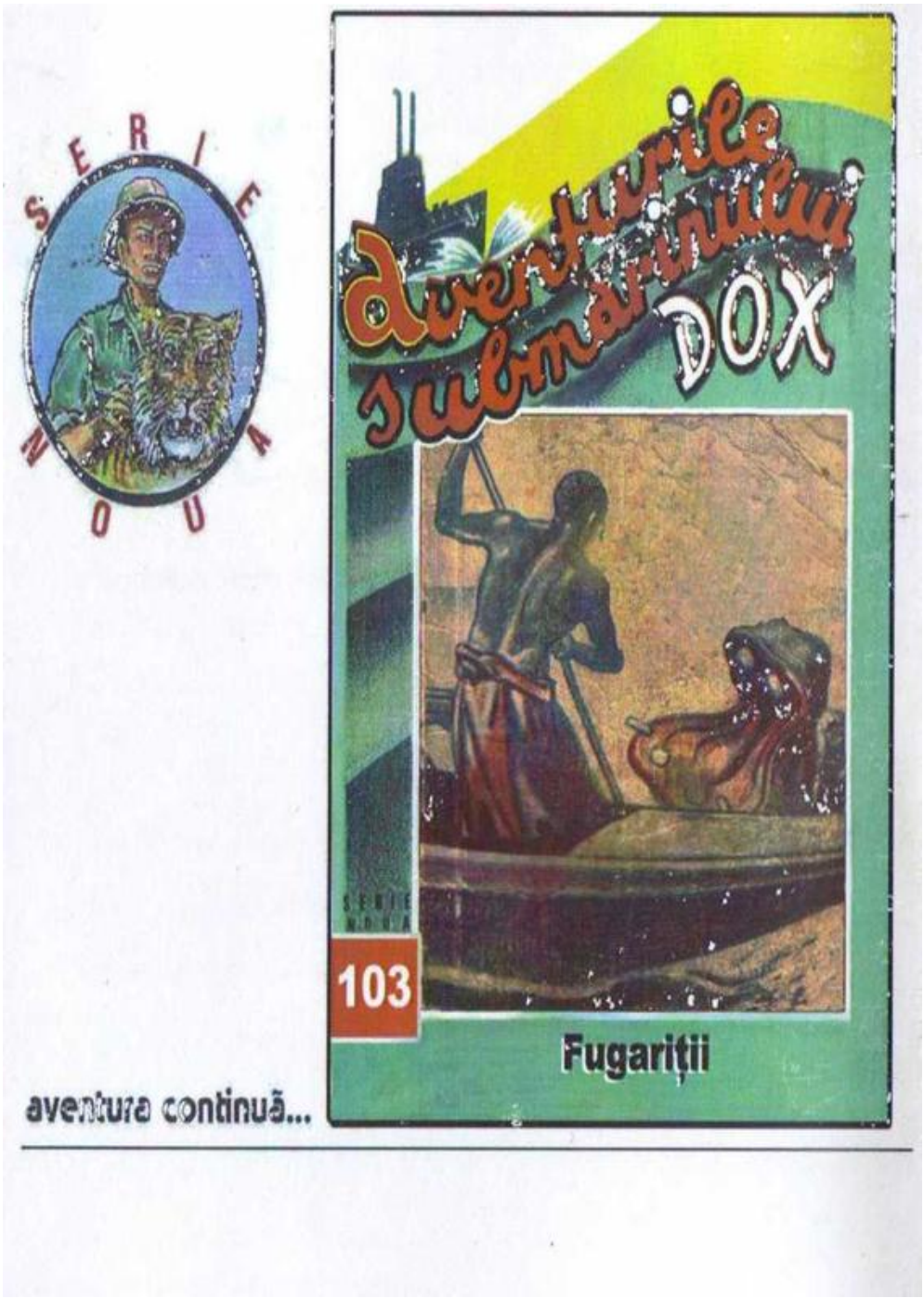
SERIE NOUA
Aventurile Submarinului DOX
103
Fugariții
aventura continuă...

[1] Soartă.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 35